

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΗΣ ΑΡΡΩΣΤΗΣ

Ἡ περὶ παλῆς ἱστορία, ὁ θάνατος, φαίνεται πρωτόγνωστὴ γὰρ τὴν καθένα μὲς ξεχωριστά.

Τουργενιέφ.

Ἦτο ἄρρωστος ὁ ἰατρός εἶπε δύο τρία λόγια πολὺ σοβαρὰ στοῦς τριγυρινούς καὶ ὕστερα γύρισε καὶ εἶπε στὴν ἄρρωστη μὲ χαμόγελο.

— Αὔ, ἔτσι, ὅλο στὸ καλλίτερο πᾶς.

Ἐκείνη, ἥξευρε πῶς δὲν ἦτο καλὰ, κατὰλαθε, ὅτι ὁ θάνατος δὲν ἦτο μακριὰ.

Μὰ τὸ ἔκρυπτε ἀπὸ τὸν Στέφανον. "Αἷ, ὁ Στέφανος! τί καλὸς... νὰ πεθάνῃ καὶ νὰ μὴ βλέπῃ περὶ τὸν Στέφανον; "Αἷ, τί θάπογείνη; Θὰ τρελλαθῇ ὁ Στέφανος. Αὐτὴ ἡ σκέψις τὴν ἐξασθενεῖ περισσότερο.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Στέφανος τὴν περιποιήθηκε. Ὁ καὶνόμενος! κατὰξοδεύθηκε μάλιστα τοὺς πρώτους μῆνας, ἐκεῖ στὸ προσκεφάλι τῆς ξενικτοῦσε. Πολλὰς φορές, ὅταν ξυπνοῦσε ἰδρωμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία, τὸν ἐβλεπε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά του ἀπὸ τὴν ἐρωτηματικὴ ματιά τῆς.

"Αἷ! ὁ Στέφανος, ὁ καλὸς ὁ Στέφανος, τί θάπογείνη; θὰ τρελλαθῇ.

Αὐτὴν τὴν ἐποχὴ, τὴν θυμᾶται ἡ ἰδία μὲ τόση χαρὰ, ὡς τε ξεγνᾷ: πῶς ἀπὸ, τότε ἦταν ἄρρωστη καὶ μάλιστα καταδικασμένη ἀπ' τὴν ἐπιστήμη.

Ἐκεῖ σιμά τῆς ὁ ἀγαπημένος τῆς, ἄφοβος στὴν ἄρρώστειαν μάλιστα φοβούνταν, σὰν νὰ ἤθελε, σὰν νὰ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν πάρῃ ἐκεῖνος τὴν ἄρρώστειαν τῆς, γιὰ νὰ μὴν πονῇ περὶ, γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ ἐκείνη.

Μὰ τώρα, ὁ Στέφανος θαρρεῖ δὲν εἶνε περὶ τόσῳ περιποιητικός. Θαρρεῖ ἀρχισε μόνον χρήματα νὰ ξοδεύῃ. Δὲν ἀγρυπνεῖ περὶ στὸ προσκεφάλι τῆς, ἤλλαξε μάλιστα καὶ δωμάτιο ὕπνου, γιὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τὸ βῆχά τῆς τὸ μεταλλικὸ, ποῦ θαρρεῖ ξερρίζωσε τὰ στήθη τῆς.

Δὲν λυποῦντανε ὅμως τὰ χρήματα. ἄμα τοῦ σύστηναν ἀνέναν νέο γιαντὸ τὸν ἔφερε. Φρόντιζε τίποτε νὰ μὴν τῆς λείψῃ καὶ ἡ ὑπηρετρία, τὴν ὁποῖαν ἐπίτηδες ἀκριβοπλήρωνε καὶ ὁ ἴδιος ἐπέβλεπε, δούλευε μὲ καρδιά.

"Αἷ, ἡ ἄρρωστη, ὅσῳ ἐβλεπε νὰ φεύγῃ ἡ ζωὴ ἀπὸ τὸ κορμὶ τῆς τὸ ἄρρωστο, ἤθελε νὰ βλέπῃ τὸ Στέφανο πάντα ἀντίκρου τῆς, νὰ τὸν βλέπῃ, νὰ τὸν βλέπῃ καὶ ἐπάνω στὸ ἀγαπημένο προσωπάκι του νὰ σβύσῃ ἡ ματιά τῆς.

Ἐκεῖνος, ὅπως τοῦ εἶπε μιὰ θεῖά του, κατὰλαθε τώρα, πῶς θέλει νὰ τὸν βλέπῃ, ἐπειδὴ ἡ ἄρρώστειαν τὴν ἔκαμε κακιά. Ζήλευσε τὴν υἱεὶα τοῦ ἀνδρός τῆς καὶ ἤθελε νὰ τοῦ μεταδώσῃ τὴν ἄρρώστειαν τῆς.

Μιὰ μέρα περὶ τὸ πολυκατάλαθε. Τοῦ ἔδωκε νὰ

δοκιμάσῃ τὸ γιαντὶκό τῆς, μέσα ἀπὸ τὸ δικό τῆς ποτήρι. Ἐκεῖνος γλώμιασε καὶ προσποιήθηκε ποῦ δὲν ἀκούσε.

Ἐκείνη, γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸν τοῖχο καὶ ἀρχισε τὰ κλάματα τὰ πικρά.

Ἐκεῖνος θάρρεψε, πῶς ἀποκοιμήθηκε, καὶ ἔφυγε σιγὰ σιγὰ.

*

Ἀπ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, δὲν ἠθέλησε περὶ νὰ τὸν ἰδῇ.

Ὅταν ἔρχονταν, προσποιούντανε πῶς κοιμᾶται καὶ ἐκεῖνος εὐχαριστημένος ἔφευγε ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ, σὰν γάτα.

Μιὰ μέρα, ἔτυχε νὰ ξεχασθῇ καὶ ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια τῆς. Θαρροῦσε πῶς ἔφυγε ὁ Στέφανος, μὰ εἶχε φύγει τὸ γατάκι. Ἐκεῖνος κάθονταν ἀντίκρου τῆς καὶ ἀνέπνεε τὸ μυρωδικὸ, ποῦ εἶχε στὸ μανδύλι του.

— "Α ἐδῶ εἶσαι; τοῦ εἶπε μὲ περίπαιγμα πικρὸ.

— Ἐρχομαι κάθε μέρα, πρῶτ καὶ βράδυ, μὰ κοιμᾶσαι.

— Ἐν μὲ βρίσκης κοιμισμένη, ν' ἀφίγη; τὴν κάτῃ σου, τοῦ εἶπε καὶ γύρισε πάλιν πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου καὶ γέλασε ἕνα γέλιο περὶ μεταλλικὸ καὶ ἀπὸ τὸ βῆχά τῆς.

Ἐκεῖνος ὕψωσε τοὺς ὤμους του βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιον καὶ ἐλευθέρωσε τὴ μύτη του ἀπὸ τὸ μανδύλι.

*

Ἀπὸ τότε, δὲν ξαναπάτησε στὸ δωμάτιον τῆς ἄρρωστης. Κράτησε τὸν περὶ φθινὸ ἰατρὸ καὶ ἔκαμνε μεγάλαις ἱστορίαις, ὅταν ὁ λογαριασμὸς τῶν φαρμάκων, τοῦ ἐφαίνετο πολὺ ἀκριβός.

Ἐκείνη μόνη ἡ ἄρρώστειαν τὴν ἔτρωγε σιγὰ σιγὰ καὶ ἡ μοναξιά μὲ τὴν πίκραν, τὴν ἐβίαζαν νὰ προχωρῇ γρηγορότερα.

Ἡ ὑπηρετρία, ποῦ κανεῖς τώρα δὲν τὴ μίλουσε, ἄφινε τὸ δωμάτιο ἀπεριποίητο καὶ ἡ ἰδία φρόντιζε νὰ ντυθῇ κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὸν καὶ νὰ τρέξῃ μὲ τὸν μάγειρο στὸν περίπατο.

Μιὰ μέρα μάλιστα, ἀνοίξε τὴν ντουλάπα τῆς κυρίας τῆς καὶ φόρεσε τὴν περὶ καλὴ τουαλέτα τῆς.

Μὰ δὲν τὸ ξαναέκαμε.

Μία στενὴ φίλη τῆς, ὑπηρετρία σὲ μεγάλο ξενοδοχεῖο, τῆς εἶπε: Πῶς ἡ ἄρρώστειαν εἶνε κολλητικὴ καὶ μπορεῖ νὰ τὴν ἀρπάξῃ.

Ἀπὸ κείνην τὴν στιγμὴν, πῆρε μόνον ὅσα πράγματα δὲν ἦσαν κολλητικὰ, καὶ ἔφυγε τρομαγμένη.

*

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἡ ἄρρωστη ξύπνησε διψασμένη. Τὴν ἔκαie φλογερὴ δίψα. Κτύπησε τὸ κουδούνι γιὰ πολὺ ὥρα... Τίποτε κανεῖς δὲν φάνηκε. Σηκώθηκε μὲ τὰ ἰδρωμένα ρούχα, τὰ κολλημένα ἐπάνω στὸ λυωμένο κορμὶ τῆς. Πότε ἔφευγε, πότε

σηλώνουνταν, ἀκουμποῦσε στὸν τοῖχο σὰν μικρὸ παιδάκι καὶ σύρθηκε στὴν τραπέζαριζα.

Τὰ μάτια της ἔλαμψαν καὶ ἀπ' τὸν κατὰξερο λάρυγγά της βγήκε χαρούμενη φωνή. Τὸ κατώρθωσε νὰ φθάσῃ.

“Α... τώρα θὰ δροσισθῇ. Θὰ πιῇ πολὺ νερό... πολὺ.

Γυρίζει, βλέπει μὲ λαχτάρα, ἄχ... ἡ καρὰφα ἄδεια... Δὲν θέλει νὰ πιστέψῃ τὴ φέρνει στὰ ξερὰ χεῖλη της, μὰ τίποτε...σταλαγματιά!

Καὶ στὴν ἀπελπισία της ἐπάνω, γύρισε καὶ εἶδε στὸν καθρέπτη, θαμπὸ ἀπὸ τὸ λίγο σκοτάδι ποῦ ἄρχισε νὰ χύνεται, τὸν ἑαυτὸν της.

Τὶ μάτια βαθυλὰ χωμένα, χεῖλη ἄσπρα, πρόσπο χλωμό, μάγουλα σκαμμένα.

Ἡ γυναίκα, ξέχασε τὴ δίψα της. Ἄφηκε τὸ ἄδειο ποτήρι καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ πικρά, νὰ κλαίῃ καὶ νὰ βήχῃ, νὰ βήχῃ καὶ νὰ κλαίῃ.

Ἦτον αὐτὴ ἡ Θεοδώρα; Ἦ εὐμορφη Δωρίτσα, ἡ χαϊδευμένη, ἡ λατρευμένη!

Ἡ διψασμένη αὐτὴ, ἡ φορεμένη τὰ κατὰξερα ἀπ' τὸν ἴδρο φορέματα, ἦταν ἡ εὐμορφη νυφούλα, ποῦ ἀκολούθησε τὸ Στέφανο ἐδῶ στὰ ξένα, μὲ τόσους ἐλπίδες καὶ μὲ τόση χυρὰ;

Ξαπλώθηκε κατὰ γῆς, γύρισε δυὸ τρεῖς φορὰς ἐπάνω στὸ πάτωμα καὶ ξεψύχησε, ἐνῶ τὰ μάτια της ἦταν καρφωμένα ἐπάνω στὸ ἄδειο ποτήρι. Τὸ σκοτισμένο πάτωμα, φύλαξε τὸ ἱγνάρι της ἀγωνίας της.

Τὶ στεφάνια πολλὰ! τί ἐξαπτέρυγα ἀπὸ τρεῖς ἐκκλησίαις, τί πληθὸς, τί κηδεῖα! Μὰ πρό πάντων ὁ Στέφανος ἦταν γιὰ λύπη. Γυρτός, σὰν νὰ μὴ μποροῦσε νὰ βαστάξῃ τὸ βάρος τῆς συμφορᾶς του, περπατοῦσε σιγὰ-σιγὰ, γιὰ νὰ μὴ τελειώσῃ ὁ δρόμος ποῦ περπατεῖ μαζὺ μὲ τὴν ἀγαπημένη του γιὰ ὕστερη φορὰ, ἔλεγεν ἡ θεὰ του.

Στῆς πεθαμένης τὰ χεῖλη—ποῦ εἶνε τώρα στολισμένη μὲ τὸ νυφικὸ της φόρεμα— βλέπει κἀνεὶς ἓνα μικρὸ χαμόγελο.

Ἀλήθεια, πῶς περιφρονεῖ τοῦ πεθαμένου τὸ χαμόγελο, τῶν ζωντανῶν τὴν κομωδία... πῶς τὴν περιφρονεῖ!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ

Σκορπιόταρε τὸ βραδυνὸ σκοτάδι,
Ἀγριωπὸ ἐβόιζε τὸ κῆμα,
Κ' ἐγὼ ἐκαθόμουν μοναχὸς στὴν ἀμμουδιά
Κ' ἐκοίταζα τὰ κύματα, ποῦ ἐχόρευαν
Τὸν κάτωσπρο χορὸ τους,
Κ' ἐφούσκωνε ἡ καρδιά μου σὰν τὴ θάλασσα
Καὶ μούσφιγγε τὰ στήθη πόθος δυατὸς
Γιὰ σένα, εἰκόνα μου γλυκειά.

Εἰκόνα, ποῦ παρτοῦ μὲ τριγυρίζει,
Παρτοῦ μὲ προσκαλεῖ,
Παρτοῦ, παρτοῦ,
Στὸ θύσημα τοῦ ἀνέμου, στὸ βόγγο τῆς θαλάσσης
Καὶ στῆς καρδιάς μου ἀκόμη τὸ ἀναστέναιγμα.

Μ' εἶνα : α. λάμι ἐ. λαφρὸ ἐχάραξα στὴν ἀμμουδιά :
« Ἀγρὴ, σὲ ἀγαπῶ ! »

Μὰ διαστρεμμένα κύματα πλημμύρισαν
Ἐπάνω στὴ γλυκεῖα ἐξομολόγησι
Καὶ τὴν ἐσβύσανε.

Ἀδύνατο κα. λάμι ποῦ τσακίζεσαι,
Καὶ σὺ, ἀμμουδιά, ποῦ σβύνεις καὶ σκορπίζεσαι,
Καὶ σεῖς, διαβατικά καὶ τρελλὰ κύματα,
Δέν σας πιστεύω πειὰ, δέν σας πιστεύω !
Μαυρίζει πειὸ πολὺ ὁ οὐρανὸς,
Καὶ ἀγριεύει πειὸ πολὺ ἡ καρδιά μου,
Καὶ μὲ τὸ χέρι μου γερῶ

Ἀπὸ τὰ δάση τὰ πυκνὰ τῆς Νορβηγίας
Τὴν πειὸ μεγάλη ἐ. λάτη ξεροζίζω
Καὶ τὴν βουτῶ

Στὸ φλογισμένο λάρυγγα τῆς Αἴτρας.
Καὶ μ' αὐτὴ

Τὴν πέτρα τὴν βαμμένη στὴ φωτιά
Τὴν πέτρα τὴ θεόρατη

Γράφω ψη. λὰ στὸ σκοτεινὸ σπερέωμα :
« Ἀγρὴ, σὲ ἀγαπῶ ! »

Καὶ ἀπὸ τότε κάθε νύχτα ἐκεῖ ψη. λὰ
Φεγγοβολοῦν αὐτὰ τὰ λόγια τῆς φωτιάς,
Φεγγοβολοῦν αἰώρια.

Καὶ ὅ. λες οἱ κατόπιρ γειεῖς
Θάνατα. λ. λιάσουν ἀπ' τὰ ἐγγόνια στὰ ἐγγόνια
Καὶ θὰ διαβάσουνε τὰ λόγια τοῦρανοῦ :

« Ἀγρὴ, σὲ ἀγαπῶ ! »

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Σ. ΜΑΤΕΣΙΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΒΕΝΟΠΟΥΛΟΥ Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(Ἰδε σελ. 76).

Βένιερος.—“Α, κύριοι ! οἰκονομία καὶ φρόνησις,
(διατρεῖται τὰ μαχαίρια) Πρῶτα νὰ μὴ τα πρῶτε·
ἔπειτα νὰ βάζετε ἀπὸ λίγο. Ἔχουμε ἀνάγκη μερικῶν
οἰκονομικῶν συνδυασμῶν. Πολὺ βούτυρο, λίγο
χαβιάρι· πολὺ τυρὶ, λίγο σαλάμι. Ἐν γένει ὅμως
ἀπὸ ὅλα λίγο.

Γεώργιος.—Νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ λυθῇ αὐτὸ τὸ γεωμετρικὸν πρόβλημα.

Βένιερος.—(μὲ στόμφορ) Θὰ μιμηθῶμεν τὰς
φιλέργους καὶ προσεκτικὰς μελίσσας. Αὐταὶ ἔλυσαν
τὸ δυσκολώτερον γεωμετρικὸν πρόβλημα. Δὲν εἶν'
ἔτσι, γιὰτρέ ;